

تسلیت

از شنیدن این خبر بسیار اندوهکین شدم یادش گرامی باد به دوستان و همفرانش و همچنین به خانواده مجدآبادی تسلیت میگویم امین بیات

فرهاد مجدآبادی درگذشت

✖ کانون نویسندگان ایران «در تبعید»

فرهاد مجدآبادی، کارگردان سینما و تئاتر، بازیگر و نمایشنامه نویس و عضو کانون نویسندگان ایران «در تبعید»، صبح روز ۵ اوت ۲۰۱۴ در شهر فرانکفورت درگذشت.

مجدآبادی در اردیبهشت سال ۱۳۲۵ به دنیا آمد، از دانشکده هنرهای دراماتیک در رشته کارگردانی سینما فارغ التحصیل گردید، پیش از انقلاب نمایشنامه‌های بسیاری را کارگردانی نمود. پس از انقلاب بهمن ۵۷ مدتی کوتاه، از جمله مسئولین اداره تئاتر

وابسته به وزارت فرهنگ و هنر بود. با گسترش دامنه سرکوب، اختناق و خفقان، به اجبار جلای وطن کرد و ۲۷ سال در تبعید و به عنوان هنرمندی تبعیدی به کار و فعالیت فرهنگی و هنری خویش ادامه داد، چندین نمایشنامه نوشت و آنها را کارگردانی

و همزمان نقش ایفا کرد. از جمله «خانه‌ای در چمدان»، «آوای قو از ته قوطی»، «ماشاءالله خان» یاد کرد. فیلم «کشتی کنار راین» نیز در همین سالها به کارگردانی مجدآبادی ساخته شد. دیگر این که مجله «رنگین کمان» بیش از یک دهه با

مسئولیت او در شهر فرانکفورت چاپ و منتشر می شد. «تماشاخانه» نام مکانی بود که از چند سال پیش با همکاری تنی چند از دوستان در شهر فرانکفورت دایر کرده بود و در آنجا به معرفی گروه‌های تئاتری خارج از کشور می پرداخت و در جلسه های

هنری و ادبی برگزار می‌کرد.

کانون نویسندگان ایران «در تبعید» با اندوه فراوان، در گذشت
فرهاد مجدآبادی را به جامعه فرهنگی و هنری ایران، دوستان و
خانواده و خویشان او تسلیت می‌گوید و یاد او را گرامی می‌دارد.

کانون نویسندگان ایران «در تبعید»
هفتم اوت ۲۰۱۴

چرا آتش بس در غزه کافی نیست

راجی سورانی

توصیف مرگ و ویرانی در غزه غیرممکن است. اینجا، در غزه، که نشسته
ایم حتا درک این که چه رخ می‌دهد دشوار است.

هفته پیش، شاهد حمله دیگری به یکی از مجتمع‌های سازمان ملل بودیم
که به غیرنظامیان پناه داده بود. ۱۷ تن کشته و ۱۲۰ تن زخمی شدند.
حمله دیگری به بازاری در شجاعیه در ساعت‌هایی که گمان می‌رفت آتش
بس باشد

به کشتن ۱۸ تن و زخمی شدن در حدود ۲۰۰ تن انجامید.

امروز اسرائیل در رفح، یکی دیگر از مدارس زیر نظر موسسه امداد
آوارگان فلسطینی UNRWA را که سرپناه هزاران تن بود بمباران کرد و
ده تن را کشت. حتا وزارت خارجه آمریکا بیانه نادرى در محکومیت
اسرائیل منتشر کرد که در آن

این حمله را «تاسف برانگیز» و «شرم‌آور» خواند.

این کابوس است، اما کابوسی که می‌دانیم نمی‌توانیم با بیدار شدن
به آن پایان دهیم.

دکترین غزه اسرائیل که غیرقانونی مناطق پرجمعیت غیرنظامی و خانه
ها را می‌کوبد، وحشت بی‌حد و مرزی می‌آفریند.

اسرائیل به عمد غیرنظامیان را مجازات می کند تا بر حماس فشار سیاسی وارد کند. اسرائیل ۸/۱ میلیون شهروند نوار غزه را دسته جمعی تنبیه و مجازات می کند. وگرنه، این آمار و ارقام را چگونه می توان به نوعی دیگر توضیح داد؟

آخرین ارقامی که مرکز حقوق بشر فلسطین (PCHR) گردآوری کرده نشان می دهند که ۱۸۱۷ فلسطینی کشته شده اند. از این عده، ۱۵۴۵ تن - میزان باورنکردنی ۸۵٪ - غیرنظامی بودند؛ به اصطلاح «اشخاص مورد حمایت» بر

اساس حقوق بین المللی بشردوستانه.

صدها هزار غیرنظامی آواره شده اند. به آنها دستور فرار داده اند اما جایی ندارند که بروند؛ پناهگاه های سازمان ملل که به غیرنظامیان جا می دهد بارها هدف قرار گرفته اند. نوار غزه ویران است. درک ویرانی شجاعیه مشکل است.

حتا نیروگاه به خرابه تبدیل شده است. بیمارستان های ما چطور باید به کار ادامه دهند؟ مراکز تصفیه فاضلاب چطور؟ چطور باید به آب سالم دست پیدا کنیم؟

خواست های ما

در این میان، ما خواهان پایان یافتن خشونت هستیم. پایان این وحشت و این رنج هستیم. این همه کودک کشته شده اند. جنایت های جنگی واقعیت روزمره ما شده اند.

اما آتش بس کافی نیست.

ما خواهان عدالت هستیم. خواهان پاسخگویی هستیم. می خواهیم به عنوان انسان با ما رفتار شود و کرامت انسانی ذاتی ما به رسمیت شناخته شود. خواهان پایان یافتن محاصره غزه هستیم.

در هفت سال گذشته، اسرائیل نوار غزه را در محاصره کامل قرار داده است. اسرائیل با بستن مرزها غزه را آهسته خفه و ما را به عمد محکوم به حرکت در مسیر توسعه نیافتگی کرده است.

پیش از تهاجم جاری، ۶۵ درصد مردم بی مزد یا بیکار بودند. هشتاد و پنج درصد مردم به کمک های غذایی سازمان های بین المللی وابسته بودند. بیماران نیازمند درمان نجات بخش که در غزه ممکن نیست

مجاز به ترک غزه نبودند و

فوت می کردند.

زندگی در محاصره زندگی نیست. ما نمی توانیم به این واقعیت بازگردیم. من نمی توانم هفت سال محاصره بیشتر را مجسم کنم. محاصره نبود امید را نشان می دهد. به معنای این است که جوانان غزه آینده ندارند. کار ندارند. امکان

خروج ندارند. وقتی جنگ شروع می شود، حتا نمی توانند فرار کنند.

اما محاصره تنها نیمی از واقعیت نوار غزه است. نیم دیگر نبود کامل حاکمیت قانون است. جنایت های جنگی با معافیت کامل از مجازات رخ می دهد. خود محاصره جنایت جنگی و سیاست رسمی دولت اسرائیل است.

علاوه بر آن، حمله های دایمی و تهاجم های مکرر انجام می شود. از زمان آغاز محاصره، این سومین تهاجم اساسی است. به معنای واقعی کلمه، هزاران غیرنظامی کشته شده اند. هزاران خانه و زندگی تخریب شده است.

معافیت کامل از مجازات

این جنایت های جنگی با معافیت کامل از مجازات انجام می شود. پس از عملیات سرب گداخته – ۲۷ دسامبر ۲۰۰۸ تا ۱۸ ژانویه ۲۰۰۹ – مرکز حقوق بشر فلسطین ۴۹۰ شکایت از طرف ۱۰۴۶ قربانی مطرح کرد. در پنج سال پس از آن،

فقط ۴۴ پاسخ دریافت کردیم. مسؤولان اسرائیلی تصمیم گرفتند که به ۴۴۶ شکایت دیگر حتا نباید پاسخ داد.

چه نتایجی به دست آمد؟

یک سرباز برای دزدیدن یک کارت اعتباری مجرم شناخته و به هفت ماه زندان محکوم شد.

دو سرباز به خاطر استفاده از پتری نه ساله به عنوان سپر انسانی مجرم شناخته شدند و هر یک به حبس تعلیقی به مدت سه ماه محکوم شد.

یک سرباز به خاطر «سوء استفاده از سلاح گرم» برای تیراندازی به گروهی از غیرنظامیان حامل پرچم های سفید که به مرگ دو زن

انجامید، مجرم شناخته و به ۴۵ روز زندان محکوم شد.

این عدالت نیست. تاثیر این جنایت های جنگی مداوم و معافیت از مجازات ناشی از آن کرامت و ارزش ما به عنوان انسان را نفی می کند؛ می گوید زندگی ما مقدس نیست؛ می گوید ما به حساب نمی آییم.

در رویارویی با این زیستن، خواست های ما زیاد نیستند. غیرواقعی هم نیستند.

ما می خواهیم با ما به عنوان برابر رفتار شود. می خواهیم به حق ما احترام بگذارند و از ما حفاظت کنند. خواهان اجرای حقوق بین المللی به طور برابر در مورد اسرائیل و فلسطین هستیم. حاکمیت حقوق بین المللی باید رعایت شود و

تمام مسؤولان نقض حقوق حساب پس بدهند.

ما می خواهیم به اتهام های مربوط به جنایت های جنگی رسیدگی شود و مسؤولان آنها مورد پیگرد قرار بگیرند. آیا این درخواست غیرمنطقی است؟

ما خواهان پایان یافتن محاصره هستیم. غیرقانونی بودن سیاست محاصره اسرائیل مورد تردید نیست. کمیته بین المللی صلیب سرخ در یکی از بیانیه های نادر خود به صراحت گفت که سیاست محاصره اسرائیل به معنای مجازات

دسته جمعی و نقض حقوق بین المللی است. پیامدهای این سیاست در واقعیت نوار غزه آشکار است.

ما خواهان برچیدن محاصره هستیم. می خواهیم از امکان زندگی با کرامت برخوردار شویم. آیا این درخواست غیرمنطقی است؟

اینها خواست های سیاسی نیستند. خواست هایی برای رفتار با ما به عنوان انسان هستند.

آتش بس کافی نیست. آتش بس به درد و رنج پایان نخواهد داد. تنها ما را از وحشت مرگ در زیر بمباران به وحشت مرگ در اثر خفگی تدریجی سوق خواهد داد.

ما نمی توانیم دوباره در قفسی زندانی بشویم که اسرائیل هر زمان که بخواهد با تهاجم های وحشیانه و ویرانگر خود تکان دهد.

مقاله‌ها و گزارش‌ها در زمینه حقوق بشر و حقوق زنان در ایران و منطقه خاور میانه در دسترس قرار می‌گیرد. برای اطلاعات بیشتر، به وبسایت مراجعه کنید.

منبع: وبگاه «انتفاضة الكترونيك»

متن انگلیسی: <http://electronicintifada.net/conte> ...

کارشناسان حقوق بشر سازمان ملل موج اخیر دستگیری و محکومیت فعالان جامعه مدنی را محکوم کردند

هفت تن از کارشناسان و گزارشگران ویژه حقوق بشر سازمان ملل در بیانیه مشترکی از افزایش دستگیری‌ها و محکومیت فعالانی که از حق خود برای ابراز نظر و عقیده، ایجاد تشکل و برگذاری گردهمایی‌ها مسالمت‌آمیز استفاده می‌کنند، ابراز نگرانی شدید کردند.

۸ آگوست ۲۰۱۴ (۱۷ مرداد ۱۳۹۳)

هفت تن از کارشناسان و گزارشگران ویژه حقوق بشر سازمان ملل در بیانیه مشترکی از افزایش دستگیری‌ها و محکومیت فعالانی که از حق خود برای ابراز نظر و عقیده، ایجاد تشکل و برگذاری گردهمایی‌ها مسالمت‌آمیز استفاده می‌کنند، ابراز نگرانی شدید کردند.

به گزارش جامعه دفاع از حقوق بشر در ایران (عضو فدراسیون بین‌المللی جامعه‌های حقوق بشر)، مدس آندناس، رئیس گروه تحقیق در باره حبس‌های خودسرانه؛ احمد شهید، گزارشگر ویژه حقوق بشر در ایران؛ کریستف هاینز، گزارشگر ویژه اعدام‌های فراقضایی، فوری و خودسرانه؛ دیوید کای، گزارشگر ویژه پیشبرد و حمایت از آزادی بیان

و عقیده؛ ماینا کیای، گزارشگر ویژه آزادی تشکل و گردهمایی مسالمت آمیز؛ گابریلا ناول، گزارشگر ویژه استقلال قضات و وکلا؛ میشل فورست، گزارشگر ویژه وضعیت مدافعان حقوق بشر، در این بیانیه که امروز ۸ آگوست ۲۰۱۴ (۱۷ مرداد ۱۳۹۳) منتشر شد، اعلام کردند که از تاریخ ۲۲ مه ۲۰۱۴ (۱ خرداد ۱۳۹۳)، دست کم ۳۶ تن از جمله روزنامه نگاران، وبلاگ نگاران، فیلم سازان و نویسندگان که بسیاری از آنها فعالان حقوق بشر هستند به خاطر فعالیت های روزنامه نگاری یا فقط به خاطر ابراز عقیده در وبگاه های اجتماعی دستگیر یا محکوم شده اند. اتهام بعضی از آنها «گردهمایی و تبانی علیه امنیت ملی» عنوان شده است.

این ۷ کارشناس حقوق بشر اعلام کردند: برخی از این عده در سلول انفرادی یا در مکان های نامعلوم به اتهام های نامشخص در حبس هستند. بسیاری از محاکمه ها پرایراد و با محرومیت از وکیل مدافع انجام شده است. برخی از این عده به حکم های زندان از شش ماه تا ۲۰ سال محکوم شده اند. دست کم یک تن به ۵۰ ضربه شلاق و یک تن نیز به اعدام محکوم شده است.

آنها گفتند «محکومیت افراد به خاطر ابراز عقیده به هیچ وجه قابل پذیرش نیست.» «صدور حکم پس از محاکمه ناعادلانه به اتهام هایی که تناسبی با اعدام یا حکم طولانی زندان ندارد، نقض آشکار حقوق بین المللی حقوق بشر است.»

این حکم ها نقض فاحش میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی و نقض قانون مجازات اسلامی ایران است. گزارشگران ویژه سازمان ملل خواهان لغو این احکام شدند.

در این بیانیه، کارشناسان حقوق بشر سازمان ملل به حکم اعدام برای ارژنگ داوودی، دستگیری جیسون رضائیان، خبرنگار واشنگتن پست آمریکا در تهران، و همسرش یگانه صالحی، خبرنگار روزنامه نشنال امارات متحده عربی، که محل حبسشان نامعلوم است، و روزنامه نگار عکاسی که نامش منتشر نشده، اشاره کرده اند.

این ۷ کارشناس سازمان ملل خواهان آزادی فوری و بدون قید و شرط تمام افرادی شدند که به خاطر استفاده از آزادی بیان، تشکل و گردهمایی مسالمت آمیز در زندان به سر می برند و نیز افرادی که به خاطر فعالیت روزنامه نگاری متهم شده اند. آنها همچنین از جمهوری اسلامی ایران خواستند به تعهدات خود در میثاق های حقوق بشری

پایبند باشد.

متن کامل بیانیه به انگلیسی در اینجا:

<http://www.ohchr.org/SP/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=۱۴۹۲۶&LangID=E>

ملا یا آدم؟

مجید نفیسی

ملای سیادستاری در کودکیم
سر میز شام عروسی خواهرم
قاب مرغ را در هوا قاپید
پیش خود گذاشت و گفت:
"ما سیدها که مرغی هستیم."

آیا همو نبود که در جوانیم
انقلاب ما را ربود
و چندصدایی را خاموش کرد
تا ولایت خونین خود را بسازد؟

عقربه ها از این همه نابهنگامی
بر ساعت ها می شورند.
دور نیست آن زمان
که انحصار ملایان برافتن
آدمیت به سفره بازگردد
و هر کس از سینی فراوانی
سهمی برابر بگیرد.

نومید مباش دوست من!
از قدیم گفته اند:
"ملا شدن چه آسان
آدم شدن چه دشوار."

جنایات جنگی و نسل کشی را محکوم می کنیم!

✖ مادران پارک لاله ایران

جهان روزهای سختی را می گذراند. جنگ و جنایات جنگی، کشتار و نسل کشی و نقض آشکار حقوق بشر و حذف انسان ها در شدیدترین وجه ممکن در هر نقطه از جهان و بخصوص در خاورمیانه در حال وقوع است. زنان و مردان مخالف جنگ و به ویژه کودکان در غزه، عراق، سوریه، لبنان، اوکراین، نیجریه و در دیگر نقاط جهان، قربانیان اولیه جنگ هستند. جنگی که هیچ نقشی در ایجاد و تداوم آن ندارند. ما در حالی هر روز شاهد ریختن خون کودکان بی گناه و اشک مادران در غزه هستیم که کشورهای قدرتمند دنیا با حمایت های اقتصادی، نظامی، تسلیحاتی خود از یک طرف و مجامع بین المللی با سکوت یا بی تفاوتی به این روند ناعادلانه و نابرابر دامن می زنند و گاه تحت تاثیر فشار افکار عمومی در جهان به محکومیت های سطحی و بی اثر اکتفا می کنند.

صلح جهانی امروز بیش از هر زمان دیگر با خطر مواجه است و نمی توان و نباید در مقابله با گسترش این جنایات و نسل کشی ها سکوت کرد. باید به خاطر آورد که خطر قریب الوقوع جنگ گسترده دیگری بسیار نزدیک است و ما و همه نیروهای دادخواه و حق طلب دنیا باید این خطر را جدی بگیریم و در مقابل آن هوشیار باشیم. یادمان باشد که در هر جنگی اولین قربانیان آن کودکان، سالمندان، معلولین و همه زنان و مردانی هستند که در معرض آسیب بیشتری قرار دارند. همه افرادی که در بروز این جنگ ها و آدم کشی ها نقشی نداشته و ندارند و گاه مخالف جنگ اند.

کشتار وحشیانه در غزه، عراق و سوریه بر شهروندان بی دفاع این کشورها در مقابل چشمان حیرت زده مردم جهان و بی عملی سازمان

ملل و دیگر نهادهای بین المللی در مقابل آن موجی گسترده از اعتراضات مردمی را در کشورهای مختلف دنیا ایجاد کرده است. موجی که نشان می دهد مردم جهان با جنگ و خشونت مخالف اند و هوادار بی چون و چرای صلح و امنیت هستند.

ما جنگ و کشتن انسان ها در هر شکلی را محکوم می کنیم و وظیفه سازمان ملل و نهادهای مربوطه و شورای امنیت این سازمان می دانیم که از بروز جنگ، جنایات جنگی و نسل کشی انسان ها جلوگیری به عمل آورند و نگذارند امنیت جهان به خطر افتد.

ما از سازمان ملل و نهادهای بین المللی حقوق بشری مجدانه و مسوولانه می خواهیم تا دیر نشده است، کشورهای عضو و طرف های درگیر را مجبور به آتش بس کنند و از ادامه این جنگ نابرابر و خانمان سوز که باعث کشته و زخمی و آواره شدن و نابودی خانه و کاشانه تعداد زیادی از مردم ستم دیده غزه شده و آرامش مردم منطقه و تمامی مردم دنیا را ربوده است، بپرهیزند.

ما از مردم فلسطین و اسراییل می خواهیم که هر چه سریع تر برای رسیدن به صلحی پایدار و منصفانه اقدام کنند و اجازه ندهند که مورد سوء استفاده قدرت های بزرگ و جنگ افروز که برای گذر از بحران ها از جنگ بهره می برند، قرار بگیرند. هم چنین اجازه ندهند گروه هایی که بنیادشان بر تبعیض و بی عدالتی بنا شده است و مبنای آزادی را داشتن یک دین و آیین می دانند، مردم را قربانی امیال خود کنند.

ما، از مبارزات حق طلبانه و آزادی خواهانه همه مردم دنیا و به ویژه مردم فلسطین، سوریه، عراق حمایت می کنیم و خود را شریک غم مادران و خانواده های کشته شده در فلسطین و اسراییل می دانیم و به آن ها تسلیت می گوئیم.

ما، مادران پارک لاله ایران، اعتقاد داریم که همه مردم دنیا حق حیات و زندگی آزاد و شرافتمندانه دارند و آزادی هر کشوری از بندهای آزادی کُشی و تجاوز باید به دست های توانای مردم همان کشور صورت گیرد تا با گسترش مبارزات حق طلبانه و مستقل و مردمی، جنگ و بی عدالتی و نابرابری و آزادی ستیزی در دنیا ریشه کن شود و به صلحی پایدار و عادلانه برسیم.

مادران پارک لاله ایران

چهارشنبه ۱۵ مرداد ۱۳۹۳ - ۰۶ اوت ۲۰۱۴